

Lotyšsko

V loňském roce jsme byli s dětmi v Polsku a Litvě, tak jsme tento rok pokročili o kousek dál a jeli jsme do Lotyšska.

17.8.

Začátek cesty byl stejný, museli jsme projet celé Polsko. Vyjeli jsme v pátek dopoledne z Prahy, na chalupě naložili děti a ve 13 hodin vyrazili. Záhy nám Ivča psala, že jsme zapomněli boty dětí (měly na nohách pouze sandály), a opečené špekáčky, těch bylo škoda.

Poláci pokročili ve výstavbě dálnic, jde jim to tu od ruky. Hlukové bariéry okolo dálnice měli porostlé zelení a tak vypadají mnohem lépe. Zřejmě tu budou mít dálnice placené, již zde byly připravené platební turnikety, bude to asi podobné jako v Itálii placené dle ujetých kilometrů na všech sjezdech.

Ubytování jsme měli zajištěno v Radziejowicích v Domu gostinnym asi 50 km před Varšavou. Zřejmě to tu je rekreační oblast pro Varšaváky. Byli jsme ubytováni v přízemí s vlastním vchodem. Bylo to prostorné a dobře zařízené.

18.8.

Ráno Vlád'a málem odvezl klíče, měl je v kapse a byl by to docela průšvih, protože byly hodně speciální.

Pak již jsme jeli do Litvy. Varšavou se projede jako po másle po severním okruhu a další dálnice na Bialystok je již skoro hotová. Byl otevřený nový úsek z Varšavy, ani jsem ho ještě neměla v mapě. Dál to místy bylo svedeno do jednoho pruhu, pár kilometrů se ještě jelo po souběžné komunikaci.

V poledne jsme byli před Augustowem, tak jsme se stavili na oběd v restauraci Starý mlýn. Seděli jsme na lavičích nad vodou, plavaly tam labutě a děti je krmily. Já si dala bigoš, Vlád'a s Evičkou měli husté rybí polévky a Vašík klobásu s kaší. Klobása byla výborná šunková.

Pak nám cestu trochu zpomaloval vojenský maskovaný konvoj, naštěstí nejel ke hranicím, ale stočil to na Suwalki. Za hranicemi od Marijampole do Kaunasu byla rozdělaná dálnice, většinou se jezdilo na půlkách. Loni tu ještě nic nebylo, tady to taky pokračuje rychle.

Z Kaunasu do Klaipedy vede pěkná dálnice. Je tu časový posun o 1 hodinu a tu jsme měli k dobru. Z Cech jsme ujeli celkem 1300 km. Ubytovali jsme se v lázeňském městě Palanga ve Sportovní ulici proti sportovní hale. Byl to celkem malý domek, ale stoprocentně využitý. My bydleli ve druhém patře v podkroví, vedlo tam točité schodiště a malá kuchyňka byla otevřená dolů. Raději jsme ke schodům strčili na noc gaučik. Paní domácí, i když starší, neuměla rusky ani žádný jiný jazyk, jen pár slov, která míchala z různých jazyků (ruštiny, němčiny, angličtiny).

Hned jsme vyrazili na obhlídku města. Měli jsme to jen kousek do zámeckého parku, v něm se procházelo plno lidí. Na počátku byla socha dívky s ohromným hadem. V centru parku stojí klasicistní zámek Tiškevičiai, v němž je umístěno muzeum jantaru. Před ním měli krásné záhony perfektně barevně sladěné, uprostřed stříkala fontánka. Po trávníku běhal automatický sekací stroj. Byl tam těž rybník, ale hodně špinavý se žabincem a kachnami.

Za zámkem pokračuje přírodní park. Cestou na pláž jsme míjeli jeskyňku s Pannou Marií a klečící dívkou. Pláž byla hodně dlouhá s velice jemným pískem, byly pouze malé vlnky. Děti si sundaly boty a šly podél vody, kde to bylo hodně tvrdé a krásně se šlo. Cestou jsme viděli krásný pískový hrad postavený asi pomocí formiček z kelímků a ležící sochy milenců. Vyšli jsme z pláže a po silniče vedoucí podél moře došli do centra. Bylo tam plno hotelů, některé stylové dřevěné, jiné moderní prosklené a do oblouku.

V centru je pěší zóna na ulici Basanavičiause, velice živá, proudily tu davy lidí a bylo tu plno hospod a krámků. V jedné samoobslužné jídelně jsme si dali řízek (uvedeno jako šnicel,

bylo to však z mletého masa) s kaší a oblohou za 3,9 E, pivo měli za 2 E. Jiná jídla jsme dle lístku nedokázali identifikovat.

Lidé proudili spíše k moři, večer teprve začínal, my šli v protisměru k hlavní silnici. Cestou jsme viděli 9D a dokonce i 10D kino, tady jsou tedy hodně napřed, co do toho asi patří, asi i smrad, déšť a kouř.

Stmívá se tu o dost později, o půl desáté ještě bylo světlo. Z hlavní silnice jsme prošli uličkou k našemu ubytování. Evička šla hned spát.

19.8.

Ráno trochu pršelo, v půl deváté jsme odjížděli na lotyšské hranice, což bylo asi 30 km. Od hranic vede úplně nová silnice investovaná Evropskou unií. Projížděli jsme docela pustou zalesněnou krajinou.

Asi 70 km to bylo do Liepáji, což je bývalá sovětská základna, která byla dříve zakázanou oblastí. My jeli do části Karosta, což bylo pevnostní město již z dob posledního cara Alexandra s řadou cihelných domů, z nichž některé byly v hodně dezolátním stavu nebo měly zazděné všechny otvory. Na břehu moře stály zbytky pevnosti, kterou nechal car rozbořit při uzavření míru. Pevnost byla asi dobře postavená, protože po odpálení tu zůstaly celé bloky a jeden hranolový kus s otvory leží v moři a rozbíjejí se o něj vlny.

Pak jsme se stavili u honosné katedrály Sv. Mikoláše s několika pozlacenými kupolemi, Všechny ženské chodily dovnitř v šátcích. Za komunistů byla prý v katedrále diskotéka. Pak jsme se ještě stavili u mola, v zaskleném baru jsme si dali kafe a děti čokoládu a pohár s ovocem. Molo bylo velice dlouhé s betonovými ježky jako větrolamy. Jezdili tu surfaři.

Pak jsme pokračovali směrem na Ventspils, což bylo asi 120 km. Cestou rekonstruovali silnici, jezdilo se na půlkách se semaforey a docela se to zdržovalo. Bylo tu zcela pusto, chtěli jsme se někde zastavit na oběd, ale projížděli jsme lesem. Odbočili jsme k moři na Pāvilosta. Mysleli jsme, že tam najdeme hospodu, ale měli tam jen krám, tak jsme si koupili toustový chleba a něco na něj – párečky a paštiku.

Dojeli jsme do Ventspils. Je tam Přímořský skanzen a úzkorozchodná dráha s parním vláčkem. Koupili jsme si za 4 E rodinnou vstupenku na vláček a objeli si okroužek. Seděli jsme sami v otevřeném vagónku. Pak jsme šli do muzea. Měli tam rybářské lodě, chalupy se zařízením a větrný mlýn.

V okruhu mezi kolejemi je park s atrakcemi pro děti – půjčovali tam vozítka, byly tam prolézačky, houpačky Děti absolvovaly cestu džunglí, což byla dráha v lanech, podesty byly spojeny fošnami, bylo tam překlapovací prkno a dráha na lanech na kulech.

Pak jsme se šli podívat k moři, cestou byl aquapark s tobogány. Moře bylo docela rozbourené, pěstovali tu kiting – jezdili ve vlnách na surfech s padáčky. Byly veliké vlny, děti se cachaly na kraji, šli jsme kus podél vody a pak se opět vrátili do parku. Na jezírku tam měli vor, na němž se taháním za lano dalo přesunout na druhou stranu. U mini stánku jsme si dali kafe do maxikelímku. Pak jsme se vrátili k autu.

K ubytování jsme to měli asi 1,5 km, bylo to ve starém městě u přístavu. Měli tu uličky s kočičími hlavami a domky byly dřevěné, některé dost zchátralé. My byli ubytováni v polovině dvojdomku u přístavu, Domek zvenku nevypadal nic moc, ale uvnitř jsme měli docela luxusní apartmán v přízemí. Měli jsme obývací, ložnici s manželskou postelí a dětskou palandou, kuchyň a velikou koupelnu. Dali jsme si večeri z vlastních zdrojů – dobrý hostinec. Koukali jsme na televizi na youtube a pak Vlád'a pustil film Senzační prázdniny.

20.8.

Ráno jsme udělali pouze několik zastávek ve městě. Evidentně si tu oblíbili krávy – u přístavu stála jedna ohromná s uchem jako kufr a s nálepkami, vedle seděla kráva v šatech na houpačce. A další byla rozdělená uprostřed potrubím s uzavíracím ventilem. U budovy banky

a terminálu pro trajekty byla další kráva a dívala se na sebe do zrcadla. Jinak bylo město celkem obyčejné. Měli tu kostel s vysokou věží s ochozem, na který by se dalo zřejmě vylézt, vedle měla být radnice, o kus dál nezajímavý zámek.

Šli jsme nakoupit do supermarketu Tobago. Byl to velice dobře zásobený obchod, měli tam různá nakládaná masa, bagety se sýrem, zapečené chlebičky, plno preclíků – ty jsme koupili a piva a chleba.

Vedle jsme brali poprvé benzín, stál 1,29 E/l, byl o něco dražší než v Litvě. Přejeli jsme hodně vysoký most přes řeku Venta, který je stavěn tak, aby pod ním mohly proplouvat i oceánské lodě.

Jeli jsme na poloostrov Kolka. Cestou byla pěkná krajina, hodně borovobřezových lesů. V této oblasti žila národností menšina Livů, které se za vlády Rusů pokusili vyhladit. Zachovalo se jen 12 hodně malých vesniček, původně mluvili řečí podobnou spíše estonštině a finštině, v současnosti však již asimilovali s lotyšským obyvatelstvem. V době SSSR tu byla vojenská uzavřená oblast.

První odbočku jsme udělali do vesničky Mikeltornis, bylo tu jen pár domků a maják stojící na zahradě s malým činžáčkem. Na konci vesničky byly dva kempy, jeden se jmenoval Piza, nemělo to však souvislost v italském pokrmen, byl to původní livský název vesnice.

Další vesnice byly Saunags a Vaide, bylo to opět jen pár domků spíše rekreačních. Byla tam ale také nějaká muzejní expozice, bylo však pondělí a to bylo zavřeno, tak ani nevíme, co tam bylo.

Pak jsme zajeli do vesničky Kolka na oběd. Měli tam jen socialistickou restauraci v panelákovém hotelu. Kupodivu tu měli vyšší ceny než jinde. Pivo bylo za tři eura a jídla dost drahá, tak jsme si dali 2 soljanky (s rýží) a místní docela dobré polévky harčo (s uzeninou a s paprikou). U silnice jsme se stavili u stánku s uzenými rybami, měli tam různé druhy, ale nejlevnější za 9 E/kg, což bylo docela dost.

Pak jsme se vrátili k mysu Kolka, jsou tam dvě parkoviště, jedno u vyhlídkové dřevěné rozhledny Skatu, druhé blíže k mysu. Mělo by být vidět estonský ostrov Saaremaa, ale bylo zataženo. Děti se cachtaly, moře bylo dost klidné.

Šli jsme podél vody k mysu. Je to písčná výspa, jsou tam zbytky nějaké stavby, je to nejsevernější cíp Lotyšska. U mysu byl hotel s ubytováním v sudech, okna do nich byla zvenku neprůhledná. U mysu se srážely vlny z obou stran. Na ceduli psali, že je zde životu nebezpečné koupání. Z východní strany tu byly stromy popadané na břeh. Bylo tam ohniště obehnané fošnami zapuštěnými do kamene, na nich byla měděná informační cedule s mapou Lotyšska s označením mysu. Kousek bylo druhé parkoviště, u něhož byla budova informací, kde jsem si nabrala nějaké mapy, byly i v angličtině. V další budově byl bufet, dali jsme si jen kafe, ale měli tam i jídla. Přijel sem zájezd ruských důchodců.

Při návratu k našemu parkovišti po silnici mrholilo. Při pokračování cesty směrem na jih přšelo více. Naštěstí, když jsme dojeli k místní atrakci Bílé duny – Balta Kapa, tak přšet přestalo. Byla tu vytvořena stezka z dřevěných chodníků a schodiště okolo vysoké duny nad lagunou, dolů k vodě spadal bílý čistý písek, vrcholky dun byly zarostlé. Cesta byla okružní, přešli jsme po můstku lagunu a po druhé straně se vrátili.

Pak jsme se zastavili u moře na vyhlídkové věži. Byl z ní výhled pouze směrem na moře, které tu bylo velice mělké se spoustou kulovitých kamenů. O kus dál byla další rozhledna ale jako součást kempu.

Ubytování jsme měli zajištěno ve vesnici Lindaga. Měla jsem uvedenou adresu, našla jsem si ulici Dimanti a hledala hotel na křížení s hlavní silnicí, ale ono to bylo na jejím druhém konci. Již nás čekali, volali nám, zda určitě přijedeme. Byl to docela velký hotel s restaurací, ale byl zavřený.

Ubytovali nás v přísálí hospody, dali nám k dispozici celý sál, protože u něj bylo příslušenství, a hrací koutek, něco jako v Mc Donaldu. Hráli jsme si zde na schovávanou, já

se schovala pod barem a nikdo ani Vlád'a mne nemohl najít. V místnosti jsme měli rozkládací gauč a dvě rozkládací křesla, pak tam byla rohová koženková sedací pohovka u stolu a barový pult. V sále měli za výkladem výstavu šašků nějakého Katkeviče. Vedle nás někdo bydlel asi v místnosti pod schodištěm do patra. Neskutečný způsob, jak se dá využít zavřená budova. Na zahradě tam měli maketu krajty, vypadala jako živá.

21.8.

Zůstali jsme ubytovaní a vyrazili jsme na okruh národním parkem Kemeru. První naše zastávka byla před městem Kemeru, prošli jsme si Les čarodějnic. Vedl tam okruh lesem, bylo tu sice infocentrum, ale otevřené jen od 9 do 11 hodin, parkoviště tu bylo zcela prázdné. Šli jsme po povalových chodnících, tekla tam smradlavý potok, který byl cítit sírou. Druhá část šla již po terénu dosti hustým divokým lesem. Na ukazateli cyklostezky bylo značeno, že se dá ještě jet k sirným pramenům.

Kemeru je bývalé lázeňské město, nyní však v dost žalostném stavu. Hodně budov je zde na spadnutí, dříve to bylo dost výstavné.

Další naše zastávka byla u vřesoviště Kemeru Purva Laipa. Zastavili jsme na placeném parkovišti, strážce nám dal mapičku, kde byly vyznačené dva okruhy 1,5 a 3,5 km. My šli ten delší. K východnímu okruhu vedla silnička, kam už auta nesměla, bylo tam parkoviště pro handicapované. Cesta začínala v lese, pak začaly zakrslé stromy, až byly mokřiny s rašelinou a místy jen nějakým pokriveným stromkem. Místy byly propadající se díry a jezírka. Šlo se po povalových chodnících. V půlce trasy stála dřevěná vyhlídková věž, bylo to moc pěkné. Když jsme přijeli, nebyl tu skoro nikdo – jen dvě auta, při odjezdu asi 10.

Pokračovali jsme do Tukums. Cestou jsme si dali oběd. Napřed jsme zastavili u jedné hospody, která si však docela hrála na nóbl podnik, měli tu polévky za 4,5 – 5 E., tak jsme jeli dál. Před Tukums byla restaurace u benzinové pumpy, kde byly ceny výrazně příznivější. Dali jsme si dvě polévky harčo, Vašík pečené maso s hranolky, já vegetariánské rizoto a Vlád'a s Evičkou plněné masové taštičky. Nedalo se to sníst, jedny taštičky a maso jsem zabalili sebou. Polévky tu měli zhruba dvakrát tak veliké jako včera a zhruba stejně drahé.

U Tukums byl zámek Durbes, byla to klasicistní budova, v níž byla nějaká výstava, okolo byly hospodářské budovy v mizerném stavu a ruiny.

V další vesnici Mīlzkalne měl být další zámek, bylo v něm muzeum dopravy Šlokenbeka. Byl to spíše uzavřený dvorec s nádvořím, měli tam staré silniční cedule v azbuce, parní válec, buldozer. Dovnitř do expozic jsme nešli, dali jsme si raději kafe v restauraci. Začalo pršet, ale našťástí to byla pouze přeprška.

Pak jsme jeli k jezeru Kanieris, muselo se jet několik kilometrů po prašnačce, která po dešti našťástí neprášila. Dojeli jsme až do místa, kde do jezera vyčníval poloostrov. Šli jsme po něm až na špičku, kde byla pozorovací věž, opět byla krátká přeprška, ale věž byla zastřešená. Jezero bylo hodně zarostlé, vodu nebylo moc vidět. Mělo tu být plno ptáků, ale viděli jsme nějaké pouze z dálky. Z poloostrova by se dalo jít po cestě, která na mapě vypadala, že jde jezerem, zřejmě to byl visutý chodníček, ale kvůli dešti jsme již v tu stranu nešli.

Popojeli jsme kus do Andrasaia, Tam bylo placené parkoviště za závorou, měla sem ústít ta stezka z předešlého místa. Měli tu půjčovnu loděk a molo a plavalo tam plno kachen. Před odjezdem jsme museli v kanceláři zaplatit 1 E, za něj jsme dostali žeton, který otevřel závoru.

Pak již jsme se vrátili do místa ubytování. Naproti přes ulici jsme nakoupili na večeri pečené kuličky z mletého masa, měli to tu zde docela dobře zásobené. Já s Vašíkem jsme šli k moři s plavkami, chtěli jsme se vykoupat. Na břehu však byly hrozné nánosy řas, koupat se nedalo. Byly tam dřevěné rybářské domky a rozbité lodě..

Večer si děti hrály v dětském koutku. V hlavním sále něco dělali, zjistili jsme, že se od nás dalo jít do kuchyně, dveře byly nezamčené, pouze zastavěné matrací.

22.8.

Ráno jsme vyrazili směr Riga. Najeli jsme na dálnici a pak na okruh. Po přejezdu řeky Daugavy jsme uhnuli na Staré Město. Náměstí, kde mělo být parkoviště, bylo rozkopané, tak jsme zaparkovali v uličce na parkovacích hodinách, bylo to docela drahé. Vláďa tam naházel asi 5 E.

Na náměstí u katedrály jsme šli do kavárny na kafe. Byla docela nóbl, děti dostaly omalovánky a pastelky, kafe stálo 3E. Vedle bylo náměstíčko s restaurací pod slunečnícíky a mezi tím byly rozmístěné kamenné prodejné umělecké artefakty za hodně vysoké ceny. Daly by se umisťovat někam do honosných zahrad.

Náměstí u Dómu, který je největším kostelem v Pobaltí, bylo plné pomalovaných medvědů. Byli to stejní medvědi z plastu, různě pomalovaní, něco podobného jako kdysi krávy. Byla to putovní výstava podporovaná německým velvyslanectvím United Buddy Bears. Byli tam medvědi všech států světa seřazené dle abecedy vymalované umělci daného státu. Našeho medvěda vymalovala Ludmila Matějková, měl na prsou lva a na vztyčených tlapách držel krávu a medvěda. Někteří medvědi byli trochu odfláknutí, třeba japonský měl jen rudý kotouč na bílém těle, jako na jejich vlajce. Slováci měli fototapetu Bratislavského hradu. Výstava měla tento den končit, měla propagovat spolupráci a spojení národů.

Došli jsme až k Rižskému zámku, část je v docela bídném stavu, druhá část je strážena a uzavřená asi vládní. Vraceli jsme se okruhem zpět. Koukali jsme na pomník Nezávislosti na stejnojmenné ulici a pak na sochu brémských muzikantů. Bylo to celkem malé sousoší zvířat na sobě.

Vláďa se chtěl ještě podívat k Rižské televizní věži. Stojí na ostrově, dá se k ní sjet z dálničního okruhu. Věž vypadala docela zanedbaně, hlavně budovy pod ní a jejich okolí. Brána byla zavřená, ale asi byla zrovna polední pauza, protože na bráně stálo, že by mělo být otevřeno do 12 hodin a pak až od 15, právě bylo 12:05.

Pak jsme jeli k místní kopii Lomonosovy univerzity, tady je to také univerzita. Mysleli jsme, jestli by na ní nemohla být vyhlídka, ale nebyla, také vypadala poměrně ošuntěle.

Na jedné křižovatce jsme zažili ukázkou místního koloritu. Přes přechod přecházel notně posilněný opilec, který získal ten dojem, že auto, které zabočuje, tam nemá co dělat. Chodec se vrhnul na řidiče, pokusil se ho vytáhnout z auta a začali se dost surově pěstně rvát. Ostatní řidiči však zareagovali okamžitě, najeli k autu, vyskákali ven a opilce zpacifikovali. Pak se vše v klidu rozjelo dál.

Odpoledne jsme jeli navštívit místní Zoo, leží u jezera Kišezers a vedle je rozsáhlý lesopark Meža. Zvířata byly pěkně vidět, prostor je dobře využitý. Nejlepší byl tropický pavilon, trochu jako u nás Indonéska džungle, ale v bočích chodbách byly vitríny s různými malými tropickými živočichy. Byla tam veležížala, jedovaté žáby, pavouci, různí brouci, miniopičky a noční živočichové. Radu z nich jsem ještě nikde neviděla. Ze sloního pavilonu udělali výstavu koster různých živočichů, kostra slona dominovala. Pavilon nechali v původním stavu, ještě to tam bylo cítit. V zoo bylo několik občerstvení, vyhlídka na jezero. Parkoviště bylo hodně mrňavé a zcela plné, museli jsme zaparkovat v sousední ulici.

Odpoledne jsme vyrazili z města směrem na severovýchod do národního parku Gauja, dle řeky jím tekoucí. Ve vesnici Ligatne jsme měli zamluvené ubytování na Rigashill. Bylo to několik stylových řadových dřevěných domků. My měli přízemí poloviny dvojdomku. Měli jsme veliký obývací, plně zařízenou kuchyň a příslušenství. Paní domácí se snažila nás informovat bídně anglicky a viditelně pookřála, když jsme se jí zeptali, zda umí rusky. To nám toho sdělila hrozně moc. Uvařili jsme si na sporáku večeři z vlastních zdrojů.

Večer jsme si promítli film Mauglí, trochu v něm promíchali zvířata z různých kontinentů a počítačové figury zvířat byly trochu nepoměrné k Mauglímu. Pokoj byl velice dobře vybaven prospekty, tak jsem si tam naplánovala trasy na další den.

23.8.

Celý den jsme měli na návštěvu parku Gauja. Napřed jsme jeli do městečka Sigulda, v němž měl být zámek, ale byl v lešení, tak jsme pokračovali kousek dále k zámku Turaida. Je to asi největší turistická atrakce Lotyšska. Bylo tam placené parkoviště a rodinné vstupné nás stálo 10,8 E. Proudili tam davy turistů ze zájezdů s průvodci – Japonci, Italové, Francouzi.

Hrad byl postaven z rezného zdiva, byl opravený, místy dostavovaný, na jedné zdi byly zavěšené dřevěné ochozy a byla přístupná kruhová vyhlídková věž. Uvnitř byly expozice předvádějící dřívější život – figuriny v kostýmech, byly tam fotografie hradu z dřívějšíka, byla to skoro ruina. V zahradním domku byl model hradu v původní podobě s okolím. Ke hradu přiléhá celkem rozsáhlý park s moderními sochami.

Pak jsme zajeli k zámku Krimulda, je v něm rehabilitační sanatorium, je v poměrně zdevastovaném stavu. Okolo byla dřevěná oranžerie do půlkruhu a dost rozsáhlé hospodářské budovy. V jedné z nich byla kavárna s krámečkem, kde jsme si dali kafe.

Prošli jsme parkem asi 200 m ke stanici lanovky, která sem jezdí ze Siguldy nad údolím říčky Gauja. Původně jsme si mysleli, že se svezeme, ale zpáteční lístek pro nás všechny by stál 40 E, nechtěli jsme to dát jenom kvůli tomu, abychom se svezli. Až později jsme zjistili, že na druhém konci byla sáňkařská dráha.

Sjeli jsme k řece, kde bylo parkoviště a dalo se jít k jeskyním. Byla zde největší Lotyšská jeskyně Gūtmana ala – jeskyně Dobrého muže. Jeskyně byla asi 200 m od parkoviště, byl to však spíše hluboký výklenek v pískovci, v němž byl pramen železité vody, která ho vyhloubila. V jeskyni bylo vyryto plno nápisů hlavně v azbuce, některé byly dost staré i 100 let. Seděl tam chlapík a hrál na saxofon, hrál však pouze turistům ze zájezdů, kteří se tu krátce zastavili, byli to asi ti z Turaidy. My šli ještě asi o 100 m dále, kde byla další menší jeskyně Maza ala, ani k ní nevedla směrovka, k ní již nikdo nechodil, já jí jen měla zakreslenou v mapce.

V Siguldě jsme se stavili na oběd v samoobslužné restauraci Kaje. Byl tam pult a dalo se vybrat, ceny vypadaly skvěle, ale platil se každý kousek zvlášť – maso, příloha, obloha příp. ingredience, třeba kečup. To pak nevyšlo až zas tak levně., Bylo tu plno lidí, protože to šlo velmi rychle.

Měli jsme ještě půlden času, tak jsme jeli do dalšího městečka Cesis, které je v podstatě centrem národního parku. Je to příjemně působící městečko, jsou zde dřevěné původní domky, zámek a vedle něj hrad, který opravují a dostavují. Na jedné věži již byla nová střecha.

Dolů do parku byl docela prudký spád, my to sešli po schodech, ale pod hradem byla přímo rokle. Je s podivem, kde se to zde v té rovině bere. Na kraji parku stál pravoslavný kostel, krásně opravený a modrobíle vymalovaný se dvěma kupolemi, vlezli jsme dovnitř, měli zde několik ikon ve stylu madony s dítětem. V parku byl rybníček a my tam krmili kachny, byly jako divé a bylo jich docela velké hejno.

Vraceli jsme se zpět a tam byl ještě jeden park s podlouhlým jezírkiem s vodotrysky, byla tam pěkná kamenná výzdoba. Vedle bylo několik dětských hřišť a půjčovna autíček a motokár. Pro Evičku jsme půjčili elektroautíčko za 2,5 E na 10 minut. Vašík už by se do něj nevešel, tak dostal motokáru na vlastní pohon za stejnou cenu, ale na 15 minut.

Pak jsme jeli do minizoo Rakšu, viděli jsme na ní ukazatele. Byla to vlastně velbloudí farma. Vstupné činilo 5 E na osobu a neexistovaly žádné slevy. Dala se koupit i vstupenka za 10 E a to byla v ceně projížďka na velbloudu, projížďka kočárem taženým oslem a vodění lam. My koupili za 1,5 E granulované krmivo pro lamy v kelímku. Malé lamy chodily mezi lidmi, krmily se a nechaly se hladit. Ty za plotem se natahovaly pro krmivo také. V dalších ohradách byli velbloudi, osli, jeden z nich byl neskutečně veliký a chlupatý.

Pak tam také byla skákací plocha a opět jezdící elektroautíčka, Na 10 minut to bylo zadarmo, tak si Evička zase zajezdila. Také tam byly motokáry, tak jsme si na nich zajezdili – Vašík, trochu i já a později Evička na menší.

Cesta pokračovala podél rybníka se spoustou pstruhů, pak byla kovářská dílna a byly tam vystaveny podivné exponáty, kombinované z kamene a kovu.

Do Ligatne jsme se vraceli po prašnačkách.

24.8.

Ráno jsme si prohlédli Ligatne, Nad potokem stejného jména tam byla ve dvou patrech nad sebou řada sklípků. Některé byly dost hluboké a byly v nich dvířka do stran, některé zanedbané, jiné s novými dveřmi, byla tu třeba i vinotéka.

O kus dál byla bývalá papírna, z níž zůstaly ruiny, ale byl tam opravený náhon, který pro ni původně sloužil. Byla tam dřevěná koryta, možná pro cestu ryb proti proudu. Za náhonem byla skalka a v ní díry - opět bývalé sklípky, nyní však již opuštěné. Do kopce zde vedly dřevěné schody, daly by se zde dělat i delší okroužky.

Pak jsme sjeli dolů k řece Gauja. Byl tam přívoz, ale na ruční pohon. Převozník tahal v rukavici za lano. Byl pro maximálně dvě auta, na druhé straně řeky byla prašnačka.

Odjeli jsme na západ směr Riga a pak Kuldiga. Cestou jsme se zastavili u Ďáblovy díry (lotyšsky Inčukalna velnala). Bylo to kousek od křížení dálnic D2 a D3, dojeli jsme skoro až na místo po lesní cestě. Cesta byla značena obrázkem chodce. Sešli jsme po schodech dolů k řece. Jeskyně měla celkem malý vlez, ale dovnitř se zvětšovala. Pod námi bylo slepé rameno řeky, byla tam pěkná divočina. Nahoře byl hustý borový les, u auta jsme našli dvě houby modráky.

Na dálnici byla zácpa, zřejmě tam byla bouračka na křížení, objeli jsme to po lesních cestách podle mapy v mobilu a najeli na dálnici asi po 5 km.

Na oběd jsme se stavili v restauraci u Tukums, kde jsme byli před pár dny. Servírka nám nabídla meníčko za 3,8 E, dali jsme si ho 3 x. Říkala nám, že to bude kuřecí karbanátek s brambory, byl to normální kuřecí řízek. Asi to tu mají obráceně, protože v Palanze jsme si dali šnicel a bylo to mleté.

Asi o půl třetí jsme dojeli do Kuldigy. Zaparkovali jsme na posledním volném místě před mostem a šli k řece do místa, které honosně nazvali pláž. Na řece Venta je asi metrový vodopád a rozlévá se do velké šířky. Nad vodopádem bylo koupaliště – bylo tam molo a pontony, kousek písku a plavčík.

Byla tu krásně čistá voda, okolo nás plavaly kachny. My si s Vašíkem doplávali ke kameni trčícímu z vody. Pomohla jsem Vašíkovi na něj vylézt. Já se postavila kus vedle, kde byl další kámen asi půl metru pod vodou. Pro Evičku jsme neměli křídýlka na plavání, ale přesto pár temp udělala.

Pak jsme vyrazili na prohlídku města, zaparkovali jsme za mostem. Šli jsme okolo muzea, za ním byla parková úprava, park byl s řadou soch. Došli jsme do centra na náměstí, bylo tam infocentrum, kde jsem získala mapičku. Byly tam pěkné dřevěné domky, dlažba byla z kočičích hlav. Na náměstí byla vystřikující fontánka, běhali v ní 2 kluci. Některé domy byly trochu zašlé, dále vedla pěší zóna. Okolo pravoslavného kostela jsme šli do parku, kde byl veliký skatepark, letní amfiteátr a dětské hřiště.

Za dalším kostelem tentokrát evangelickým Sv. Kateřiny jsme měli zaparkované auto, došli jsme k němu s prvními kapkami deště.

Měli jsme zajištěné ubytování před Skrundou (asi 20 km na jih od Kuldigy) v chatě u řeky Venty. Měli jsme mít malou chatku s palandami, zanedbaným vařičem a suchým záchodem venku, to se nám za 50 E moc nelíbilo, tak nám dali pokoj v patře v hlavní budově, k tomu jsme měli k dispozici společnou kuchyň v přízemí.

Večer přišla velká bouřka a liják. Chodit čůrat ven by nebylo nic moc.

25.8.

Ráno jsme se porozhlédli okolo. Byla tam pěkná řeka, ale celkem zarostlá zeleným, na ní molo, měli tam kanoe, houpací zvířata, děti se povozily na tříkolkových motokárách. Bylo velice těžké to ušlapat, Evička to nezvládala.

Kousek vedle byla bývalá sovětská základna, dle povídání na internetu opuštěná a mělo se do ní dát podívat. Na vjezdu ji však hlídali vojáci v maskáčích a slyšeli jsme tam střelbu.

Pak již jsme jeli pouze domů. Naše trasa vedla na Mažeikiai v Litvě, silnice byla částečně asfaltová, částečně prašnačka. Po silnicích první třídy by to bylo o hodně dál. Na litevské straně před Mažeikiai byly tři semaforey, opravovali tam silnici, polovina již měla nový povrch. Pak již jsme najeli na dálnici do Klaipedy a šlo to v pohodě.

Domů jsme jeli stejnou cestou přes Polsko až na chalupu. Jen byl trochu problém za Kaunasem, kde se staví nová dálnice.